

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XI. Albertus Sacerdotiô initiatus qualem ad Sacrum peragendum
adhibuerit præparationem, & quâ devotione illud celebrârit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

lum ad audiendam cœlestem harmoniam receptus fuit. Tametsi in ipso postrema vitæ suæ annis defectus in auditu plurimum accreverit, nunquam tamen hoc officio liberatus fuit, ultiores circa auctam suam infirmitatem cogitationes Superiorum, providentiæ relinquens, nec aliud animo versans, quàm qui obediret.

CAPUT XI.

Albertus Sacerdotio initiatus qualem ad Sacrum peragendum adhibuerit præparationem, & quâ devotione illud celebrârit.

Perveniens Albertus ad tam sublimem perfectionis gradum, ut ceu lucerna lucens non diutiùs occultandus, sed supra candelabrum ad illustrandam DEI domum ponendus esset, ad supremum Sacerdotii gradum vocatus fuit; qui verò ad hunc statum accesserit, meum non erit edicere, ne in mare quoddam ingressus exitum inde non amplius reperire queam. Itaque considerans ipse, tantam esse Sa-
cer-

cerdotis dignitatem, ut quacunque alia dignitate sit sublimior: ad hæc etiam videns, præcipitium ac casum suum, si DEUS ab se offenderetur, non minus grandem fore, dignitatem quidem extollebat, de lapsu tamen plurimum sibi metuebat, quòd nullam inveniret proportionem gaudium inter, quòd tam sublimi gradu insigniretur, atque dolorem, si propria culpa indignus eodem fieret: quare totus tremebundus in propriæ fragilitatis consideratione, eidem amplectendo consentire non audebat: denique verò obedientiâ ad Sacerdotium suscipiendum urgente inter Altaris Ministros, DEI Operarios, & Spiritûs sancti Oracula, atque Intercessores apud Divinam Misericordiam pro peccatis aliorum adnumerari se permisit: sed postea perpendens, quòd idem, qui antea, homo maneret iisdem circumdatus miseriis, & nihilominus tractandum haberet cœleste negotium, vivere vitam angelicam Sacerdoti convenientem studebat, quo in studio tam fe-

dulus fuit & industrius, ut in eodem reliquos vitæ suæ annos consumpserit.

At verò quantâ devotione, & gravitate Divinis operaretur, is dicat, cui animus est, opera DEI mirabilia in eius prima admissionis amicis recensere: illud ego simpliciter referam, quod meismet oculis, ne hoc singulare prætermittatur, vidi, nimirum eius Lyurgias infinitam assistentibus consolationem conciliavisse.

Cùm itaque ad tremendum Sacrificium accedere deberet, [quod quidem nullo non die pro vivis atque defunctis faciebat] eius præparaciones omnem excedebant fidem, nam præsertim quòd prius majorem noctis partem in oratione, contemplatione, aliisque spiritualibus exercitiis exegerit, ad hæc etiam omnem declinavit occasionem tractandi vel colloquendi cum alio quocunque, excepto tamen conscientia arbitro, si se reconciliare volebat, considerans ingentem charitatis vim, quam DEUS hominibus, qui sunt *opus manuum eius*, exhibuit, quando Filium suum Unigenitum carnem humanam

nam

nam assumere, & in Crucis ligno, ut ex inferni faucibus eriperentur, affigi, insuper etiam eandem ipsis in cibum, sanguinem verò in potum ministrari voluit, ut manentes ipsi in DEO, & DEUS in ipsis eius gloriæ participes fierent: ulterius etiam secum reputans, se ab eademmet Divina Bonitate sublimis adeo mysterii Ministrum electum esse, ut DEI Filium Hominem factum tractaret, eundem oculis fidei sub panis ac vini speciebus contemplaretur, cor, animaque sua habitaculum sui Creatoris fieret, in tantæ devotionis extasin intrabat, ut parùm abesset, quin ab se seipso abalienaretur.

In ipso Canonis initio totus quasi immutari incipiebat, facie exhilarescebat, & non sine difficultate oculos versùs Librum Missalis convertebat, illos ante Consecrationem repetito identidem, velocissimòque motu unà cum oculis mentis in cœlum attollendo, post Consecrationem autem eosdem ab Immaculato Agno intra sacram Hostiam abscondito nunquam subtrahendo: eam tam eximiâ pietate

E s aspi-

aspiciebat, ut planè resolvi & liquefieret præ amore, & reverentia videretur: tanto quoque cum decòre ministerium istud exequabatur, ut tametsi longiùs nonnihil illud protraheret, nihilominus præsentibus planè admirabundi assisterent, nec aliquando adverterent, quasi nonnihil tardius cunctaretur; quinimò, quòd ipsius oculi lacrymis innatarent, vox languens aliquantum intercideret, facies pallefceret, genua pededentim curvarentur, interrupta subinde audirentur suspiria, corporis habitus, omniumque membrorum motus admodùm decorus, & ad devotionem compositus esset, cumque pectus tunderet, suam indignitatem in supremam Majestate intra suæ domicilium animam excipiendam confessurus, maximam compunctionem priorum consideratione defectuum, nec non demissam ad eò reverentiam ob sui præsentiam Salvatoris monstraret, ut occultâ quadam vi circumstantes obstupescerent intra seipsum quasi jubilare viderentur, non longam, sed brevissimam Alberti Missam censerent.

licet præsentium pars major proprio manuum labore victitaret, [quales plerumque sunt illi, qui primo Sacro interfunt nullo non die ab eodem in Ecclesia dicto] nihilominus arbitrabantur se in eo audiendo non jacturam, sed temporis lucrum facere, ceu id esset cæteris brevius, devotius, atque majorem consolationem adferret.

Miranda non pauca recensentur, quæ sub Sacrificiis magni istius Sacerdotis occurrere: veluti lacrymarum quoddam profluvium, dum Passionem legebat, difficulter admodum sistendum: quod postmodum in Consecratione denuo prorumpens in circumstantium corda se se diffundebat, è quibus licet quolibet caute aut adamante durioribus copiosam lacrymarum venam proliciebat. Hæc & plura id genus alia referuntur, quæ tametsi à me ceu verissima credantur, nihilominus quia ab aliis, fide etsi non omnino indignis accepi, silentio involvere volui illud solum scripturus, quod sæpius non sine mea singulari consolatione mihi experiri licuit.

CA.